

3ème RASSEMBLEMENT ŒCUMENIQUE EUROPEEN
Sibiu, Roumanie
4 – 9 Septembre 2007

Document/Dokument/Documento

163-07

EMBARGOED UNTIL DELIVERY

Sibiu, Dimanche 9 Septembre 2007
8:00-10:00, Chapiteau
Célébration

HOMELIE DE LA MESSE DU XXIIIe DIMANCHE ORDINAIRE

Sibiu - Dimanche 9 septembre 2007

Dragi frați și surori în Cristos,

Textul din Evanghelia după Luca pe care tocmai l-am ascultat, ne reține atenția prin radicalitatea mesajului său. Într-adevăr există riscul de a-l înțelege greșit. Evanghelistul notează, că o mare masă de oameni îl urma pe Isus. Însă drumul lui Cristos este acela care duce către Ierusalim, cel al crucii și a suferinței, este drumul vieții dăruite în totalitate pentru răscumpărarea oamenilor. În capitolul 9, Luca ne atrage atenția: „*Și când s-au împlinit zilele înălțării Sale, El s-a hotărât să meargă la Ierusalim*” (Lc 9,51). Este oare acest drum, calea pe care mulțimea de oameni dorește s-o urmeze pentru a se pune la dispoziția lui Cristos? Mă îndoiesc. Se poate vedea că și pentru ucenicii lui cei mai apropiați, cuvintele lui Isus din acest pasaj, care se referă la suferința sa, nu sunt evidente. Ei doresc să-l urmeze, dar fără a plăti vreun preț; ei doresc să primească harul, dar un har gratuit, un har care nu costă nimic, cum a remarcat și pastorul Dietrich Bonhoeffer, ucis în 1945 de către naziști.

Și în timpurile de astăzi suntem tentați să eliminăm radicalitatea unei alegeri de viață, atunci când ne referim la Cristos. Unii oameni doresc să reducă creștinismul la un produs cultural, care a marcat societatea occidentală și pe care-l admiră datorită patrimoniului bogat pe care l-a lăsat. Alții văd în creștinism un izvor de puternice emoții estetice sau spirituale, o îmbogățire a sufletului, o evocare a unui „altădată”. Chiar și noi suntem tentați să fragmentăm ființa noastră, să îl punem pe Cristos doar în dimensiunea religioasă a existenței noastre, în domeniul rugăciunii și al culturii; și în același timp, să punem o închizătoare ermetică pentru a separa această dimensiune a vieții noastre de celelalte. Referirea la Cristos se situează la un loc cu alte valori, care sunt de fapt absolutizate: averea, puterea,

plăcerile, dorința după cunoaștere, reușita obținută cu orice preț, etc. Așadar păstrăm în noi mai multe logici de viață, care conviețuiesc împreună. În egală măsură putem avea tentația de a selecta cuvintele lui Cristos și de a nu reține din Evanghelii decât pasajele care ne convin. Riscul este de a ne face un creștinism după placul nostru.

La această realitate se referă îndemnul lui Cristos care ne trezește cu forța tranșantă a Cuvântului lui Dumnezeu, precum spune autorul Epistolei către Evrei: „*Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu, plin de putere și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri; el pătrunde până la despărțitura sufletului și a duhului, a încheieturilor și a măduvei și judecă sentimentele și gândurile inimii*” (Evr 4,12).

Cristos lansează o provocare în ceea ce privește problema încrederii: dorim să-L alegem ca și centru al existenței noastre? Relația noastră cu El, prietenia noastră, iubirea noastră sunt oare busola și punctul de reper al vieții noastre? Suntem oare pregătiți să spunem în fiecare zi împreună cu apostolul Petru: „*La cine să mergem, Doamne? Tu ai cuvintele vieții veșnice.*” (In 6,68) Pentru a-l urma, Isus cere o alegere radicală din partea discipolilor săi: să nu se lase paralizați de legături, de interese familiale sau de o atașare de bunurile materiale în mod excesiv. Fiul omului își urmează drumul. El nu se lasă limitat nici de către familia sa, nici de către satul său. El nu are unde să-și aplece capul. El s-a dedicat total vestirii împărăției lui Dumnezeu. A-l urma pe Cristos, înseamnă a trăi în prezența Lui, a-i asculta cuvintele, a-l lăsa să ne îmbibe cu Duhul Sfânt. Acest lucru implică părăsirea egoismului, acceptarea convertirii, care se poate aprofunda prin atenta citire a Sfintei Scripturi. Să nu uităm niciodată, că a-l urma pe Cristos înseamnă să acceptăm a-i purta crucea, a trăi o viață dedicată, a trăi viața Celui care a zis:

„*Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l dea pentru prietenii săi.*” (In15,13) A-l urma pe Cristos, înseamnă a trăi în dinamica misterului pascal: este cel al grăuntelui de grâu care putrezește în pământ, pentru a aduce roade însutite.

Frați și surori! Să primim această invitație ca și pe un har de a face o revizie a credinței noastre în Cristos și a dăruirii noastre lui Dumnezeu. Să nu ezităm a face acest pas în mod personal, comunitar și eclezial. Să fie întâlnirea noastră ecumenică un imbold pentru a avansa toți împreună pe acest drum în urmarea lui Cristos.

Acest drum ne poate apărea în unele momente dificil, care este cu mult deasupra forțelor noastre. Să nu uităm însă, că acest apel al lui Cristos nu este doar o necesitate, ci este și promisiunea unui dar. Este Cristos însuși, care ne dă forța de a merge împreună cu El. În celebrarea euharistică Cristos ne îndeamnă să-L urmăm; uniți cu El, să trăim împreună cu El existența noastră ca și o viață dăruită celorlalți. Este El care ne trimite Duhul Său și face posibil să ne conformăm voinței lui Dumnezeu. Să mulțumim Tatălui, care realizează în Fiul Său ceea ce cartea Înțelepciunii a profețit: „*Cu greu ne dăm seama despre cele ce sunt pe pământ și cu osteneală găsim cele ce sunt chiar în mâna noastră: atunci cine a putut să pătrundă cele ce sunt în ceruri? Cine a cunoscut voința Ta, dacă Tu nu i-ai dat înțelepciune și dacă nu i-ai trimis de sus Duhul tău cel Sfânt? Astfel, s-au făcut drepte cărările celor de pe pământ și oamenii au învățat ceea ce este plăcut înaintea Ta, și prin înțelepciune au cunoscut mântuirea.*” (Înț 9, 16,18) Amin.

Lc 14,25-33

În timpul acela, o mare mulțime de oameni mergea împreună cu Isus. El s-a întors către ei și le-a spus: „Dacă vine cineva la mine, și nu mă iubește mai mult decât pe tatăl său, pe mama sa, pe soția sa, pe copiii săi, pe frații și surorile sale și chiar decât viața sa proprie, nu poate fi ucenicul meu. Acela care nu-și poartă crucea și nu mă urmează, nu poate fi ucenicul meu. Cine dintre voi, voind să zidească un turn nu stă mai întâi să calculeze cheltuielile și să vadă dacă are cu ce să-l termine?

Altfel s-ar putea întâmpla ca, după ce a pus temelia să nu-l poată termina și astfel toți cei care-l văd, să râdă de el, zicând: «Iată un om care a început să zidească, dar nu a fost în stare să-și termine lucrul!». Sau care rege pornește la război împotriva altui rege fără să vadă mai întâi dacă poate, cu zece mii de oameni, să țină piept celui care vine împotriva lui cu douăzeci de mii. În caz contrar, când celălalt este încă departe, trimite o solie pentru a cere pace. Tot astfel, nimeni dintre voi nu poate fi ucenicul meu, dacă nu renunță la toate bunurile sale”.